> Nie mam bowiem żadnego upodobania w śmierci umierającego, mówi Pan BÓG. Odwróćcie się więc, a będziecie żyć.
>
> *— Ezechiela 18:32*

Książka: Stary Testament / Ezechiela
Tematy: Życie wieczne, nawrócenie, śmierć, pokuta, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Werset *Ezechiela 18:32* ukazuje Bożą wolę wobec nas wszystkich. Bóg mówi w nim, że nie pragnie śmierci człowieka, lecz chce, abyśmy zwrócili się do Niego i zyskali życie wieczne. To niezwykle potężna obietnica, która zapewnia nas, że Bóg ma dla nas plan – plan ukierunkowany na życie, a nie na śmierć.

Wezwanie do nawrócenia

Werset ten wzywa nas również do tego, byśmy odwrócili się od swoich grzechów i *przyjęli Chrystusa jako Zbawiciela*. Tylko dzięki zwróceniu się do Niego możemy dostąpić życia wiecznego, które Bóg nam obiecał. Musimy uznać, że nasze decyzje i czyny były sprzeczne z Bożą wolą, i prosić Go o przebaczenie. On zawsze jest gotów nam wybaczyć, gdy szczerze żałujemy za grzechy i szukamy Jego miłosierdzia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo kto sieje dla swego ciała, z ciała żąć będzie zniszczenie. Kto zaś sieje dla Ducha, z Ducha żąć będzie życie wieczne.
>
> *— Galacjan 6:8*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: Życie wieczne, żniwo, grzech, Duch

Interpretacja:
Galacjan 6:8 mówi o procesie siania i zbierania oraz o tym, jak dokonywane przez nas wybory dotyczące tego, co siejemy, wpływają na nas samych. Innymi słowy, nasze myśli i czyny pociągają za sobą konsekwencje, dlatego warto zastanowić się, co właściwie zasiewamy. Według tego wersetu ten, kto sieje dla ciała, zbierze skażenie, natomiast ten, kto sieje dla Ducha, zbierze życie wieczne.

Termin *„ciało”* odnosi się do naszej grzesznej natury. Obejmuje on wszystko, co czynimy dla siebie, nie zważając na Boże przykazania. Łatwo ulec pokusie życia nastawionego na zaspokajanie własnych, egoistycznych potrzeb i pragnień, jednak – niestety – właśnie wtedy najwięcej tracimy. Gdy decydujemy się podążać własną drogą, siejemy ziarna zła i to właśnie zbierzemy w ostatecznym rozrachunku.

Sianie dla Ducha oznacza przestrzeganie Bożych przykazań

Jeśli jednak siejemy dla Ducha, zbieramy owoce posłuszeństwa i sprawiedliwości. Sianie dla Ducha oznacza przestrzeganie Bożych przykazań, szukanie Jego woli i postępowanie zgodnie z nią. Gdy zabiegamy o *Jego Królestwo i Jego sprawiedliwość*, naszą nagrodą jest życie wieczne. Wybór siania dla Ducha jest zawsze właściwą decyzją.

Ważne jest, aby zrozumieć, że konsekwencje naszych czynów są rzeczywiste i trwałe. Nie tylko zasiewamy ziarna działań – siejemy ziarna, które wzrosną i wydadzą owoce. Skażenie będące następstwem siania dla ciała prowadzi do duchowej ruiny i wiecznej śmierci, podczas gdy sianie dla Ducha prowadzi nas do życia wiecznego i pokoju.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A to świadectwo jest takie, że Bóg dał nam życie wieczne, a to życie jest w jego Synu.
>
> *— I Jana 5:11*

Książka: Nowy Testament / I Jana
Tematy: Życie wieczne, Jezus

Interpretacja:
W tym wersecie *Jan* przedstawia świadectwo o życiu wiecznym, które Bóg dał nam przez swojego Syna. Przesłanie jest jasne: Bóg pragnie obdarzyć nas życiem wiecznym jako wyrazem swojej miłości i miłosierdzia. Czym jednak jest życie wieczne? Jak możemy je zrozumieć i odnieść do naszego życia?

Mówiąc najprościej, życie wieczne to życie bez końca. To stan istnienia wykraczający poza czas i przestrzeń, jakie znamy obecnie. To życie, które zwycięża śmierć i prowadzi nas do pełni Bożej obecności.

Werset ten ukazuje prawdę, która może stać się przedmiotem nieustannego rozważania w naszym życiu. *Jeśli pragniemy doświadczyć życia wiecznego, musimy dążyć do poznania Boga i Jego Syna, Jezusa Chrystusa*. Oznacza to zagłębianie się w Jego Słowo, rozmyślanie i modlitwę.

Co więcej, werset ten może stanowić dla nas źródło otuchy w trudnych chwilach. Świadomość, że Bóg dał nam życie wieczne przez swojego Syna, pozwala nam ufać, iż nie jesteśmy sami w naszych smutkach i cierpieniach.

Świadectwo o życiu wiecznym może budzić w nas wdzięczność i skłaniać do oddawania czci Bogu. Życie, które On nam oferuje, wykracza poza to, co materialne i ziemskie; jest to życie pełne miłości, nadziei i zbawienia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A Bóg wszelkiej łaski, ten, który nas powołał do swojej wiecznej chwały w Chrystusie Jezusie, po krótkotrwałych cierpieniach waszych niech uczyni was doskonałymi, utwierdzi, umocni i ugruntuje.
>
> *— I Piotra 5:10*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: Życie wieczne, laska, obietnice, cierpienie

Interpretacja:
I Piotra 5:10 to jeden z najbardziej poruszających wersetów biblijnych dla osób poszukujących nadziei i siły w chwilach przeciwności. Pismo Święte przypomina nam, że Bóg jest Bogiem łaski, który powołał swoje dzieci do wiecznej chwały w *Jezusie Chrystusie* . Istotą tego wersetu jest obietnica, że po krótkim okresie cierpienia sam Bóg nie tylko nas udoskonali, ale także utwierdzi i umocni w swojej miłości oraz w realizacji swojego zamysłu.

Zrozumienie tego wersetu

Aby w pełni zrozumieć *I Piotra 5:10*, musimy wziąć pod uwagę szerszy kontekst. *Piotr* pisze do chrześcijan doświadczających prześladowań i prób wiary, przypominając im, że przeciwności losu nie oznaczają, iż Bóg ich opuścił. Wręcz przeciwnie – Piotr wskazuje, że

Bóg działa w ich życiu, oczyszczając ich i przygotowując do wiecznej chwały.

Mówiąc o powołaniu do wiecznej chwały w Jezusie Chrystusie, Piotr uświadamia nam, że nasze życie na ziemi stanowi jedynie niewielką część naszej wiecznej egzystencji. Obietnica wiecznej chwały jest źródłem nadziei i otuchy dla tych, którzy zmagają się z trudami tego świata.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Lecz dostąpiłem miłosierdzia po to, aby we mnie pierwszym Jezus Chrystus okazał wszelką cierpliwość jako przykład dla tych, którzy mają w niego uwierzyć ku życiu wiecznemu.
>
> *— I Tymoteusza 1:16*

Książka: Nowy Testament / I Tymoteusza
Tematy: Życie wieczne, Jezus, cierpliwość

Interpretacja:
Fragment *I Tymoteusza 1:16* podkreśla, że Bóg jest miłosierny i że możemy zostać usprawiedliwieni jedynie dzięki łasce *Jezusa Chrystusa*. Apostoł *Paweł*, który napisał ten list do *Tymoteusza*, uważał się za sztandarowy przykład Bożego miłosierdzia i łaski.

Mimo że przed swoim nawróceniem prześladował chrześcijan, dostąpił Bożego miłosierdzia i stał się jednym z czołowych krzewicieli chrześcijaństwa. Podkreśla on, że jego przemiana stanowi wyraźny dowód na to, czego Bóg może dokonać w życiu człowieka gotowego do okazania skruchy i uwierzenia w Niego.

Jak możemy odnieść to do naszego życia?

Rozważając słowa z *I Tymoteusza 1:16*, dostrzegamy, że Bóg jest miłosierny i zawsze gotów przebaczyć oraz przyjąć tych, którzy okazują skruchę i zwracają się do Niego. Przypomina nam to, że niezależnie od naszej przeszłości czy tego, jak bardzo oddaliliśmy się od Boga, zawsze istnieje szansa na otrzymanie przebaczenia i rozpoczęcie wszystkiego od nowa.

Ukazuje nam to również, że nasze życie może stać się przykładem dla innych, jeśli pozwolimy Bożej łasce nas przemieniać i kształtować. Musimy dbać o nasze świadectwo jako chrześcijanie i starać się prowadzić życie prawdziwie chrześcijańskie, aby przyciągać innych do Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Staczaj dobrą walkę wiary, uchwyć się życia wiecznego, do którego też zostałeś powołany i o którym złożyłeś dobre wyznanie wobec wielu świadków.
>
> *— I Tymoteusza 6:12*

Książka: Nowy Testament / I Tymoteusza
Tematy: Życie wieczne, uznanie, wyznanie grzechu, wiara, przezwyciezanie

Interpretacja:
Ten werset z Pierwszego Listu do Tymoteusza mówi nam o tym, jak ważne jest, byśmy stawali w obronie naszej wiary. Wiara jest darem od Boga, którego musimy bronić, który musimy cenić i pielęgnować przez całe nasze życie.

Co to znaczy „staczaj dobrą walkę wiary”?

Słowo „bój” wskazuje, że jesteśmy zaangażowani w walkę – walkę duchową. Może to być zmaganie się z pokusą, grzechem, zamętem czy trudnymi okolicznościami, które mogłyby sprawić, że zaczniemy wątpić w naszą wiarę. Określenie „dobry bój” oznacza, że ta walka nie jest daremna – że walczymy o coś cennego, o coś, co jest tego naprawdę warte. Nie walczymy sami; Bóg jest po naszej stronie.

Co to znaczy „uchwyć się życia wiecznego”?

Życie wieczne to dar od Boga, ofiarowany nam przez *Jezusa Chrystusa*. Uchwycić się go oznacza mocno przyjąć obietnicę życia wiecznego *w Chrystusie* i dążyć do życia zgodnego z Jego naukami. Nie wystarczy jedynie wierzyć w życie wieczne; musimy przemienić swoje życie tak, aby postępować zgodnie z wolą Bożą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ten bowiem nasz chwilowy i lekki ucisk przynosi nam przeogromną i wieczną wagę chwały.
>
> *— II Koryntian 4:17*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Życie wieczne, zachęta, nagroda, cierpienie

Interpretacja:
Fragment *II Koryntian 4:17* podejmuje temat cierpienia, jakiego doświadczamy w życiu na skutek grzechu pierworodnego. W tym kontekście apostoł *Paweł* przeciwstawia doczesne trudności, z jakimi możemy się mierzyć na tym świecie, wiecznej chwale oczekującej tych, którzy wierzą *w Chrystusa Jezusa*.

Chwilowe utrapienie

W tym fragmencie Paweł przypomina nam, że nawet gdy znosimy trudne chwile i próby w obecnym życiu, są one przejściowe i nie będą trwać wiecznie. Słowo *„utrapienie”* (lub ucisk) wywodzi się z łacińskiego *„tribulum”*, oznaczającego narzędzie do młócenia lub miażdżenia. Obrazuje to naturę cierpienia: jest ono czymś, co nas kształtuje i przemienia, podobnie jak kamień młyński oddziałujący na ziarno pszenicy. Doświadczane uciski sprzyjają naszej dojrzałości i pozwalają nam budować większe zaufanie do Boga.

Ciężar chwały

Apostoł Paweł ukazuje, jak cierpienie doświadczane w tym życiu rodzi *„nadzwyczajny ciężar chwały”*, który jest o wiele cenniejszy. Cierpienie pomaga nam spojrzeć na życie z perspektywy wieczności i uzdalnia nas do głębszego docenienia dóbr duchowych, które nie podlegają zmiennym kolejom losu tego życia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Gdy nie patrzymy na to, co widzialne, lecz na to, co niewidzialne. To bowiem, co widzialne, jest doczesne, to zaś, co niewidzialne, jest wieczne.
>
> *— II Koryntian 4:18*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Życie wieczne, materializm, zrozumienie

Interpretacja:
W *II Koryntian 4:18* znajdujemy głęboką refleksję nad naszym spojrzeniem na życie i otaczający nas świat. Autor zachęca nas, byśmy nie skupiali się wyłącznie na tym, co dostrzegamy w świecie materialnym, lecz byśmy wykraczali wzrokiem poza to, co

tymczasowe i przemijające, ku temu, co wieczne.

Spojrzenie na to, co niewidzialne

Zgodnie z przesłaniem tego fragmentu mamy koncentrować się na tym, co niewidzialne – co początkowo może wydawać się dziwne, skoro od zawsze uczono nas ufać świadectwu zmysłów i polegać na tym, co mamy przed oczami. *Paweł* jednak wzywa nas, byśmy wyzbyli się tego ograniczonego sposobu myślenia i zwrócili uwagę na rzeczywistość wykraczającą poza zasięg naszego wzroku.

Rzeczy otaczające nas w świecie materialnym są tymczasowe i przemijające, nieposiadające wartości wykraczającej poza doczesność; natomiast to, co niewidzialne – a więc wieczne – ma nieocenioną wartość i prowadzi nas ku bardziej duchowemu spojrzeniu na życie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wiemy bowiem, że jeśli zostanie zniszczony ten namiot naszego ziemskiego mieszkania, to mamy budowlę od Boga, dom nie ręką uczyniony, wieczny w niebiosach.
>
> *— II Koryntian 5:1*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Życie wieczne, ciało, śmierć, niebo, życie

Interpretacja:
Biblia wielokrotnie mówi o życiu po śmierci, a *II Koryntian 5:1* jest jednym z wersetów odzwierciedlających tę prawdę. Fragment ten zapewnia nas, że nawet jeśli nasz ziemski dom – czyli nasze ciało – ulegnie zniszczeniu, posiadamy wieczny dom w niebie,

wzniesiony przez samego Boga.

Znaczenie tego wersetu

Fragment ten niesie ze sobą zapewnienie, że po śmierci czeka na nas wieczny dom w niebie. Nasze ciało porównywane jest do namiotu, czyli tymczasowego mieszkania, które z czasem przeminie. Żyjemy jednak nadzieją, że Bóg przygotował dla nas wieczną siedzibę – taką, która przewyższa wszystko, co moglibyśmy sobie wyobrazić.

Warto zauważyć, że nie chodzi tu o mieszkanie fizyczne, lecz duchowe. O charakterze tego domu decyduje nasza relacja z Bogiem oraz życie wieczne, którego będziemy doświadczać w Jego obecności. Werset *II Koryntian 5:1* nie mówi o fizycznym miejscu w niebie, lecz o pewności, jaką my, wierzący, posiadamy: że będziemy trwać przy Bogu przez całą wieczność.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wiarygodne to słowa. Jeśli bowiem z nim umarliśmy, z nim też będziemy żyć.
>
> *— II Tymoteusza 2:11*

Książka: Nowy Testament / II Tymoteusza
Tematy: Życie wieczne, śmierć, niezawodność, Słowo Boże

Interpretacja:
Apostoł *Paweł*, autor listu *do Tymoteusza*, przedstawia w tym wersecie jedną z najważniejszych prawd wiary chrześcijańskiej. Słowo „wierne” wskazuje, że to, co zostało powiedziane, jest prawdziwe i godne zaufania.

Jeśli z Nim umarliśmy, z Nim też żyć będziemy

Paweł mówi nam: „Jeśli bowiem z nim umarliśmy, z nim też będziemy żyć”. Jest to wyraźne odniesienie do śmierci i zmartwychwstania *Chrystusa* oraz naszego w nich udziału. Aby lepiej zrozumieć tę prawdę, trzeba pamiętać, że *Jezus* umarł na krzyżu, by zapłacić za nasze grzechy, i zmartwychwstał trzeciego dnia jako dowód swego zwycięstwa nad grzechem i śmiercią.

Dlatego, gdy powierzamy się Mu, uświadamiamy sobie, że nasze własne wysiłki, by się zbawić, są daremne, i zostajemy prawdziwie ukrzyżowani wraz *z Chrystusem (Galacjan 2:20)*. Oznacza to, że nasza grzeszna natura i nasze dawne życie umarły wraz z Nim na krzyżu. Co więcej, zmartwychwstając wraz z Nim, otrzymujemy w Nim nowe życie – życie wieczne, pełne miłości i łaski.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dobrą walkę stoczyłem, bieg ukończyłem, wiarę zachowałem. Odtąd odłożona jest dla mnie korona sprawiedliwości, którą mi w owym dniu da Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, ale i wszystkim, którzy umiłowali jego przyjście.
>
> *— II Tymoteusza 4:7-8*

Książka: Nowy Testament / II Tymoteusza
Tematy: Życie wieczne, wiara, sadzic, nagroda, sprawiedliwosc

Interpretacja:
II Tymoteusza 4:7-8 stanowi potężne wyznanie apostoła *Pawła* dotyczące jego chrześcijańskiego życia. W tych wersetach Paweł mówi o zmaganiach i wysiłku, jakich

wymaga podążanie za *Jezusem Chrystusem* w społeczeństwie wrogim i stawiającym trudne wyzwania.

Kontekst wersetu

Po pierwsze, istotne jest zrozumienie kontekstu historycznego, w jakim Paweł pisał *do Tymoteusza*. List ten jest ostatnim znanym dziełem przypisywanym Pawłowi. Powstał on w rzymskim więzieniu, krótko przed egzekucją apostoła. Paweł wiedział, że jego ziemski kres jest bliski, dlatego zachęcał Tymoteusza do wytrwania w wierze. W tym kontekście Paweł posługuje się metaforami walki i biegu, by opisać własne doświadczenie podążania *za Chrystusem*.

Dobry bój

Paweł mówi o „dobrym boju”. Wyrażenie to sugeruje, że walka, z jaką mierzy się chrześcijanin, nie jest toczona dla egoistycznych celów, lecz w słusznej i szlachetnej sprawie. Toczenie dobrego boju oznacza opieranie się pokusom i naciskom, które mogłyby oddzielić nas od Boga, oraz trwanie w wierze mimo przeciwności.

Ukończenie biegu

Apostoł mówi również o „ukończeniu biegu”. Wyrażenie to wskazuje, że życie chrześcijańskie jest biegiem, który należy pokonać z wytrwałością i oddaniem. Bieg wiary to zobowiązanie wobec Ewangelii i wartości chrześcijańskich – bieg, który rozpoczyna się w naszym życiu i trwa aż do samego końca. Dla Pawła ukończenie biegu oznacza wypełnienie tego, co powierzył mu Bóg, pomimo trudności i przeszkód.

Zachowanie wiary

Wreszcie Paweł mówi o „zachowaniu wiary”. Wiara jest kluczowym elementem jego wyznania. Chrześcijanie muszą strzec swojej wiary za wszelką cenę. To wiara czyni nas niezachwianymi i chroni przed zewnętrznymi wpływami, które mogłyby sprowadzić nas na manowce. List do Hebrajczyków stwierdza, że wiara jest *„podstawą tego, czego się spodziewamy, i dowodem tego, czego nie widzimy” (Hebrajczyków 11:1)*.

Wieniec sprawiedliwości

Wieniec sprawiedliwości to niebiańska nagroda przyznawana tym, którzy wiernie służyli Bogu i wiedli życie sprawiedliwe oraz pobożne. Jest to nagroda, którą może nadać jedynie Pan; przeznaczona jest dla tych, którzy stoczyli dobry bój, ukończyli bieg i zachowali wiarę do końca. Wieniec sprawiedliwości stanowi świadectwo Bożej miłości, łaski i wierności wobec Jego sług.

Sprawiedliwy Sędzia

Apostoł Paweł wspomina, że wieniec sprawiedliwości zostanie mu przyznany przez Pana – sprawiedliwego Sędziego. Świadczy to o tym, że nagroda ta nie zostanie nadana arbitralnie ani niesprawiedliwie, lecz zgodnie z Bożą sprawiedliwością. To On zna nasze serca, pobudki i czyny; będzie sądził bezstronnie i sprawiedliwie.

Dla wszystkich, którzy umiłowali Jego przyjście

Paweł zaznacza również, że wieniec sprawiedliwości przypadnie w udziale nie tylko jemu, ale także wszystkim, którzy umiłowali przyjście Pana. Oznacza to, że nie wystarczy wiernie służyć Bogu; trzeba również z radością i gorliwością wyczekiwać powtórnego przyjścia Chrystusa. Tych, którzy umiłowali Jego przyjście, cechuje życie w świętości oraz oczekiwanie na nadejście Pana z wiarą i ufnością – w świadomości, że będzie to czas zwycięstwa i całkowitego spełnienia Bożej obietnicy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wy jednak, umiłowani, budując samych siebie na waszej najświętszej wierze, modląc się w Duchu Świętym; Zachowajcie samych siebie w miłości Boga, oczekując miłosierdzia naszego Pana

> Jezusa Chrystusa ku życiu wiecznemu.
>
> *— Judy 1:20-21*

Książka: Nowy Testament / Judy
Tematy: Życie wieczne, Kościół, wiara, Duch Święty, Jezus, miłość

Interpretacja:
Juda, brat Jakuba, napisał list, w którym zachęcał chrześcijan pierwszego wieku – zagrożonych przez fałszywych nauczycieli, którzy przeniknęli do Kościoła – do trwania w wierze. *Wersety 20 i 21* tego listu wzywają wierzących, by budowali swoje życie na wierze w *Jezusa Chrystusa* i na modlitwie w *Duchu Świętym*.

Wiara stanowi fundament naszej relacji z Bogiem. Bez niej nie sposób podobać się Bogu *(Hebrajczyków 11:6)*. Wiara nie jest jednak czymś, co możemy zbudować o własnych siłach; jest ona darem od Boga, który otrzymujemy dzięki wierze *(Efezjan 2:8–9)*. Gdy już otrzymamy wiarę, musimy na niej budować nasze życie.

Wiara to nie tylko przekonanie o istnieniu Boga; to ufność pokładana w Nim i w Jego Słowie. To wiara w to, że jest On wierny i dotrzyma swoich obietnic. To pewność tego, czego się spodziewamy, i przekonanie o tym, czego nie widzimy *(Hebrajczyków 11:1)*. Gdy budujemy swoje życie na takiej wierze, nie zachwieją nami próby ani pokusy napotykane na naszej drodze.

Modlitwa jest kolejnym kluczowym elementem naszej relacji z Bogiem. Stanowi ona sposób komunikowania się z Nim, oddawania Mu czci, szukania Jego pomocy, składania dziękczynienia, wstawiania się za innymi i tak dalej. Modlitwa nie sprowadza się jednak jedynie do wypowiadania słów na głos czy trwania w milczeniu; jest ona aktem duchowym, który musi dokonywać się mocą Ducha Świętego.

Modlitwa w Duchu Świętym oznacza pozwolenie Mu, by kierował naszymi modlitwami. Oznacza przyzwolenie, by Duch wstawiał się za nami w westchnieniach, których nie można wyrazić słowami *(Rzymian 8:26–27)*. Oznacza trwanie w zgodzie z Bogiem i Jego

wolą. Kiedy modlimy się w Duchu, nasze modlitwy stają się skuteczne i pełne mocy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A Jezus odpowiedział: Zaprawdę powiadam wam: Nie ma nikogo, kto by opuścił dom, braci lub siostry, ojca lub matkę, żonę, dzieci lub pole ze względu na mnie i na ewangelię; A kto by nie otrzymał stokrotnie więcej teraz, w tym czasie, domów, braci, sióstr, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a w przyszłym świecie życia wiecznego.
>
> *— Marka 10:29-30*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Życie wieczne, błogosławieństwo, Ewangelizacja, prześladowanie

Interpretacja:
W Ewangelii *Marka 10:29–30* znajdujemy słowa *Jezusa* skierowane do *Piotra*, w których zapewnia On, że ci, którzy dla Niego wszystko opuścili, otrzymają o wiele więcej. Przesłanie tego fragmentu jest jasne i bezpośrednie: *musimy być gotowi porzucić wszystko z miłości do Boga*. Co to jednak oznacza w praktyce? Czy aby zostać naśladowcami Jezusa, musimy wyzbyć się naszego majątku?

Jezus mówi tu, że musimy być gotowi poświęcić wszystko – nawet najbliższe relacje i najcenniejsze dobra – jeśli zajdzie taka potrzeba, by móc za Nim podążać. Oczywiście nie oznacza to, że musimy dosłownie pozbyć się całego swojego dobytku, ale musimy być na to gotowi, gdyby pojawiło się takie wezwanie. Jezus naucza, że oddanie Mu musi być naszym priorytetem, nawet jeśli wiąże się to ze sprzeciwem czy prześladowaniami ze

strony przyjaciół i rodziny.

Warto zauważyć, że ofiara, o którą prosi Jezus, nie jest daremna. Obiecuje On wielką nagrodę tym, którzy idą za Nim całym sercem. Nagroda za naśladowanie Jezusa przewyższa wszystko, z czego moglibyśmy zrezygnować. Jezus obiecuje nam życie wieczne i bliską relację ze sobą. Co więcej, idąc za Nim, stajemy się częścią Jego Ciała – Kościoła – gdzie możemy doświadczać miłości i wspólnoty z innymi wierzącymi.

Fragmenty te przypominają nam również, że gdy naśladujemy Jezusa, nasza tożsamość nie jest związana z posiadanymi dobrami czy relacjami z ludźmi. Nasza tożsamość zakorzeniona jest *w Chrystusie*, a naszym priorytetem musi być pełnienie Jego woli. Musimy być gotowi zrezygnować ze wszystkiego, co przeszkadza nam w podążaniu za Jezusem całym naszym jestestwem.

Jak zatem możemy odnieść te słowa do naszego codziennego życia?

Po pierwsze, jako naśladowcy Chrystusa musimy być gotowi na poświęcenia dla Niego. Może to oznaczać rezygnację z pewnych znajomości, a nawet poświęcenie własnej wygody. Musimy być gotowi całkowicie Mu zaufać, wiedząc, że On zawsze zapewni nam to, czego potrzebujemy.

Po drugie, musimy pamiętać, że nasza tożsamość znajduje się w Chrystusie, a nie w rzeczach materialnych. Oznacza to, że nasz majątek i relacje muszą być podporządkowane woli Bożej, a nie naszym własnym, egoistycznym pragnieniom. Musimy być gotowi dzielić się tym, co posiadamy, i pomagać potrzebującym.

Wreszcie, musimy pamiętać o obietnicy Jezusa: ci, którzy dla Niego i dla Ewangelii wszystko opuszczą, otrzymają o wiele więcej. Nie możemy kupić szczęścia ani satysfakcji z życia za pomocą dóbr materialnych; jedynie Chrystus potrafi w pełni zaspokoić nasze potrzeby.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w

trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I ktokolwiek powie słowo przeciwko Synowi Człowieczemu, będzie mu przebaczone, ale kto mówi przeciwko Duchowi Świętemu, nie będzie mu przebaczone ani w tym świecie, ani w przyszłym.
>
> *— Mateusza 12:32*

Książka: Nowy Testament / Mateusza
Tematy: Życie wieczne, Przebaczenie, Duch Święty, Jezus

Interpretacja:
Mateusza 12:32 należy do najczęściej cytowanych i analizowanych ustępów Pisma Świętego. Ukazuje on znaczenie *Ducha Świętego* i ostrzega przed konsekwencjami wypowiadania się przeciwko Niemu.

Zrozumienie kontekstu tego wersetu

Zanim przejdziemy do szczegółowej analizy tego wersetu, warto zrozumieć kontekst, w jakim się on pojawia. W początkowych wersetach tego rozdziału *Jezus* konfrontuje się z faryzeuszami, którzy zarzucają Mu uzdrawianie w szabat.

W swojej odpowiedzi Jezus wyjaśnia, że szabat został ustanowiony dla dobra człowieka, a nie po to, by przysparzać mu cierpienia. Następnie, w wersecie 31., Jezus ostrzega faryzeuszów, że każdy grzech czy bluźnierstwo przeciwko Synowi Człowieczemu zostaną wybaczone, jednak wypowiadanie się przeciwko Duchowi Świętemu nie znajdzie przebaczenia.

Znaczenie Ducha Świętego

Dlaczego Duch Święty jest tak ważny? *Duch Święty to trzecia Osoba Trójcy Świętej*, która wraz z *Ojcem i Synem* stanowi istotę *Boga*. Duch Święty poucza wierzących, pomaga im, pociesza ich i uświęca. Dzięki działaniu Ducha Świętego wierzący doznają przemiany i

otrzymują moc do prowadzenia pełnego życia w posłuszeństwie Bogu.

Grzech niewybaczalny

Czym zatem jest niewybaczalny grzech przeciwko Duchowi Świętemu? W istocie oznacza on uporczywe i świadome odrzucenie działania Ducha Świętego. To nieustępliwa odmowa przyjęcia Jego wpływu na nasze życie. W konsekwencji odnosi się on nie do konkretnego czynu grzesznego, lecz do zatwardziałości serca, które świadomie odwraca się od Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, mówi Pan, który jest i który był, i który ma przyjść, Wszechmogący.
>
> *— Objawienie 1:8*

Książka: Nowy Testament / Objawienie
Tematy: Życie wieczne, Wszechmocny, Bog, niezawodność, Drugie przyjscie

Interpretacja:
Księga Objawienia zawiera wiele zagadkowych zwrotów i terminów, które mogą być mylące. Jednak jednym z najbardziej interesujących i znaczących wersetów tej księgi jest *Objawienie 1:8*, powszechnie znane jako słowa: *„Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec”*.

Werset ten odnosi się do Boga Wszechmogącego, który jest początkiem i końcem wszystkiego. Jak jednak możemy odnieść te słowa do naszego życia i dlaczego ich znajomość jest tak ważna?

Rozważania o Alfie i Omedze

Aby lepiej zrozumieć pojęcia *Alfy i Omegi*, musimy pochylić się nad imionami przypisywanymi Bogu. Termin *„Alfa”* oznacza pierwszą literę alfabetu greckiego, podczas gdy *„Omega”* – ostatnią. Bóg jest zatem początkiem i końcem wszystkiego: od świtu stworzenia aż po kres czasu. To On daje początek wszelkim rzeczom i On doprowadzi wszystko do ostatecznego celu.

W codziennym życiu często martwimy się o przyszłość i o to, co nas czeka. Musimy jednak pamiętać, że Bóg jest Wszechmogący i sprawuje władzę nad wszystkim. Powinniśmy polegać na Nim i ufać, że będzie nas prowadził we wszystkim, co czynimy.

Najwyższy a rozwianie wątpliwości

Werset *Objawienia 1:8* mówi nam również, że Bóg to *„który jest i który był, i który ma przyjść, Wszechmogący”*. Słowa te ukazują, że Bóg istnieje poza czasem, a Jego moc jest nieograniczona. Jest On wieczny i nieustannie obecny w naszym życiu, nawet wtedy, gdy tego nie dostrzegamy.

Takie zrozumienie może pomóc nam rozwiać wątpliwości i lęki, z którymi się zmagamy. Musimy pamiętać, że Bóg jest Wszechmogący i ma moc uczynić wszystko. Powinniśmy ufać, że będzie On kierował naszymi krokami i pomagał nam podejmować mądre decyzje.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I usłyszałem donośny głos z nieba: Oto przybytek Boga jest z ludźmi i będzie mieszkał z nimi. Oni będą jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. I otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu, i śmierci już nie będzie ani smutku, ani krzyku, ani bólu nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły.

> — *Objawienie 21:3-4*

Książka: Nowy Testament / Objawienie
Tematy: Życie wieczne, śmierć, Bog, smutek, choroba, troska

Interpretacja:
Te wersety dobitnie ukazują Bożą obietnicę obecności w życiu Jego dzieci. W tym fragmencie apostoł *Jan* opisuje potężny głos ogłaszający, że Bóg rozbije swój namiot pośród ludzi, zamieszka z nimi i na wieki będzie ich Bogiem. Co jednak oznacza to dla każdego z nas?

Nasza natura ciągłego poszukiwania

Choć niektórzy mogą sądzić, że obietnica ta dotyczy jedynie chwili osiągnięcia życia wiecznego po śmierci, w rzeczywistości Bóg pragnie być obecny w naszym życiu już teraz. Biblia ukazuje nas jako istoty nieustannie czegoś poszukujące. Szukamy szczęścia, osobistego spełnienia, miłości, samorealizacji i wielu innych rzeczy, co utrzymuje nas w stanie ciągłego dążenia. Tymczasem w Bożej obecności możemy znaleźć wszystko, czego potrzebujemy. On jest drogą do szczęścia, pokoju i wewnętrznego spokoju.

Bóg jest naszym schronieniem

W *Psalmów 46:1* psalmista ogłosił: *„Bóg jest naszą ucieczką i siłą, najpewniejszą pomocą w utrapieniu”*. Ta sama obietnica wybrzmiewa w *Objawienie 21:3-4*. Bóg mieszka z nami – co oznacza, że przebywa w samym naszym wnętrzu. Ilekroć czujemy się zniechęceni lub przytłoczeni, możemy zwrócić się do Niego po potrzebne nam ukojenie. Jego obecność daje nam nadzieję i siłę, by iść naprzód, nawet gdy sytuacja staje się trudna.

Jesteśmy Jego dziećmi

Obietnica ta podkreśla również niezawodną miłość Boga do nas. Pragnie On być z nami – mieszkać w nas – by się o nas troszczyć i nas chronić. Jak mówi werset, będziemy *„Jego ludem”* – co oznacza, *że jesteśmy Bożymi dziećmi*. On troszczy się o nasze życie,

potrzeby, dążenia i marzenia. Dzięki Bożej obecności w naszym życiu możemy być pewni, że On zawsze będzie przy nas.

Nie będzie już śmierci, żałoby, płaczu ani bólu

W tych wersetach Biblia mówi nam o przyszłym czasie, kiedy ustanie wszystko, co powoduje ból i cierpienie. Nie będzie już śmierci, bólu ani chorób, a także bolesnych rozstań czy pożegnań. Zniknie płacz, szlochanie i udręka duszy. Boża obietnica głosi, że w tym przyszłym królestwie ci, którzy za Nim podążają, znajdą ukojenie i pokój.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie zaznają już głodu ani pragnienia, nie porazi ich słońce ani żaden upał; Ponieważ Baranek, który jest pośrodku tronu, będzie ich pasł i poprowadzi ich do żywych źródeł wód, i otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu.
>
> *— Objawienie 7:16-17*

Książka: Nowy Testament / Objawienie
Tematy: Życie wieczne, Pocieszyciel, zachęta, ochrona, smutek

Interpretacja:
Biblia jest pełna pokrzepiających obietnic, a jedna z najpiękniejszych znajduje się w Księdze *Objawienia 7:16–17*. Czytamy tam zapewnienie, *że Baranek – Jezus Chrystus* – będzie pasł swój lud i prowadził go do źródeł wód życia, a Bóg otrze wszelką łzę z ich oczu. Wersety te niosą nadzieję i otuchę cierpiącym, będąc dowodem na to, że w pełnej miłości obecności Boga zawsze możemy znaleźć ukojenie.

Głębsze znaczenie

Fragmenty te są niezwykle ważne, gdyż dają nam przedsmak obietnicy niebiańskiego raju, w którym Bóg na zawsze położy kres wszelkiemu smutkowi i cierpieniu. Obraz pasterza prowadzącego swoje stado do świeżej wody ukazuje miejsce, w którym każda dusza zazna pokoju i szczęścia. Przypominają nam one, że Bóg jest Pasterzem, który prowadzi swój lud przez życiowe próby i kieruje tych, którzy za Nim podążają, ku miejscu pełnemu błogosławieństwa.

Obietnica Jezusa

W *Jana 10:11 Jezus* powiedział: *„Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz oddaje swoje życie za owce”*. Słowa te ukazują głębię miłości Jezusa do nas. Oddał On za nas życie na krzyżu, abyśmy mogli zostać poprowadzeni do źródeł wód życia. Jego ofiara gwarantuje, że w trudnych chwilach zawsze będziemy mieli źródło pocieszenia i miłości. W Jego miłości i obecności odnajdujemy uzdrowienie oraz ukojenie, których potrzebujemy, by z nadzieją iść naprzód.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wtedy PAN Bóg powiedział: Oto człowiek stał się jak jeden z nas, znający dobro i zło. Wygnajmy go więc, aby nie wyciągnął swej ręki i nie wziął z drzewa życia, by jeść i żyć na wieki. PAN Bóg wydalił go więc z ogrodu Eden, aby uprawiał ziemię, z której został wzięty.
>
> *— Rodzaju 3:22-23*

Książka: Stary Testament / Rodzaju

Tematy: Życie wieczne, stworzenie, zlo, dobroć, życie, grzech

Interpretacja:
Rodzaju 3:22-23 zawiera dość interesujące wersety. Aby zrozumieć ich znaczenie, należy najpierw poznać kontekst. Opisują one wydarzenia, które nastąpiły po tym, jak *Adam i Ewa* nie usłuchali Boga i zjedli owoc z drzewa poznania dobra i zła. Konsekwencją tego nieposłuszeństwa był grzech pierworodny oraz wypędzenie Adama i Ewy z Ogrodu Eden.

Znaczenie wersetów

Wersety te można interpretować na różne sposoby, jednak najpowszechniejsze wyjaśnienie zakłada, że Bóg nie pragnie, aby człowiek żył wiecznie w swoim upadłym stanie. Gdyby człowiek spożył owoc z drzewa życia, żyłby wiecznie w świecie pełnym grzechu i cierpienia. Intrygujące jest również sformułowanie *„jak jeden z nas”*; niektórzy uważają, że Bóg zwraca się do aniołów, podczas gdy inni widzą w tym odniesienie do *Trójcy Świętej* jako całości.

Fragment ten niesie ze sobą kilka ważnych lekcji. Po pierwsze, ukazuje powagę grzechu oraz konieczność ponoszenia odpowiedzialności za własne czyny. Po drugie, dowodzi, że praca jest Bożym nakazem i sposobem na przywrócenie relacji między ludzkością a Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Uważam bowiem, że cierpienia teraźniejszego czasu nie są godne porównywania z tą przyszłą chwałą, która ma się w nas objawić.
>
> *— Rzymian 8:18*

Książka: Nowy Testament / Rzymian
Tematy: Życie wieczne, Zbawienie, cierpienie

Interpretacja:
Życie chrześcijańskie nie jest łatwe, a droga wiary bywa pełna prób i trudności. Dobra wiadomość jest jednak taka, że te cierpienia są tylko tymczasowe. W Liście do *Rzymian 8:18 apostoł Paweł* przypomina nam, że nasze obecne, przemijające cierpienia nie mogą się równać z chwałą, która ma się w nas objawić.

Co to oznacza?

Paweł mówi, że choć w codziennym życiu napotykamy trudności, to ostatecznie czeka nas nagroda za naszą wiarę. Owa przyszła chwała odnosi się do nieba, gdzie będziemy królować *z Chrystusem* na wieki. Życie wieczne w obecności Boga jest nieporównanie lepsze od wszystkiego, czego możemy doświadczyć w tym życiu – bez względu na to, jak trudne by ono było.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*